

Sukukokous Suomessa heinäkuussa 2017

Hei ja kiitos, että toivotitte perheeni ja minut tervetulleiksi kauniiseen maahanne. Olen Jeanne Wiita Johnson. Olen Johan Alfred Heikkisen (Hallan Ukko) ja Liisi Sundin lapsenlapsen lapsi. Isoäitini Aino Anna oli heidän vanhin lapsensa.

Vuonna 1910 22-vuotias isoäitini sai mahdollisuuden muuttaa Amerikkaan. Hänen suomalainen ystävänsä Anna Heikkinen, joka asui Yhdysvalloissa, tarjoutui maksamaan isoäidin laivamatkan Helsingistä Quebeciin Kanadaan, mistä hän matkusti junalla Minnesotaan. Isoäiti pohti päiväkirjassaan moneen kertaan, uskaltaisiko hän jättämään Suomen. Hän rakasti perhettään ja osallistui maatalon töihin ja hoiti nuorempia sisaruksiaan, mutta Amerikassa odottavia mahdollisuuksia oli vaikea unohtaa. Isoäiti oli seikkailunhaluinen ja tahtoi nähdä maailmaa. Kun hän sai vanhempiensa ja perheensä tuen, hän nousi laivaan kohti Pohjois-Amerikkaa eikä palannut Suomeen yli 50 vuoteen.

Isoäidin matkan Yhdysvaltoihin maksoi toinen suomalainen, joka omisti sahan Minnesotassa. Sopimus oli, että isoäiti työskentelisi sahalla, kunnes matka oli maksettu. Siellä hän tapasi vuonna 1915 miehensä Hjalmer Wiidan, joka oli myös Suomesta. Isoäiti huolehti sahalla ruuanlaitosta ja siivoamisesta ja isoisä työskenteli teräsmalmikaivoksessa. Jossain vaiheessa he avasivat majatalon. Isoisä jatkoi työskentelyä kaivoksella, mutta työ oli vaarallista ja liikaista. Jossain vaiheessa hän sanoi haluavansa kuolla maan päällä, joten pariskunta osti maatilan ja alkoi kasvattaa perhettä.

He saivat kuusi lasta. Minun 87-vuotias isäni Bruno ja 83-vuotias tätini Norma ovat ainoat elossa olevat lapset ja he olivat kuudesta lapsesta myös ainoat, joilla on omia lapsia. Vanhin poika Roy pysyi poikamiehenä ja päätyi rakentajaksi Seattleen Washingtoniin. Minerva meni naimisiin ja toimi kirjanpitäjänä Superiorissa Wisconsinissa. Wayne pysyi poikamiehenä ja kulki Minnesotan ja Washingtonin väliä rakennustyömiehenä. George meni naimisiin, mutta erosi, ja kulki myös Minnesotan ja Washingtonin välin raskaslaitteiston mekaanikkona. Bruno (isäni) sai neljä lasta ja työskenteli raskaslaitteiston käyttäjänä Minnesotassa ja Alaskassa. Norma meni naimisiin, sai kolme lasta ja asuu Minnesotassa.

Vuonna 1955 setäni Roy rakensi kauniin taloon Floridaan isovanhemmilleni. Hjalmer kuoli vuonna 1960. Aino muutti sen jälkeen suomalaisamerikkalaiseen vanhainkotiin ja asui Floridassa vuoteen 1984. Tämän jälkeen hän asui Minnesotassa kuolemaansa asti vuonna 1987.

Isoäiti oli rakastettu ja erittäin kunnioitettu. Hän oli voimakastahtoinen, kunnianhimoinen ja ahkera nainen. Hän taisteli suojellakseen rakkaitaan ja yhteisönsä vähäosaisia: Hän teki raskasta työtä maatalon emäntänä ja varmisti, ettei kukaan hänen perheestään tai yhteisöstään kärsinyt nälkää. Muistan istuneeni hänen ruokapöydässään, kun hän pyysi meitä kaikkia aina ottamaan lisää. Hänen pannukakkunsa, kalapatansa ja riisivanukkaansa olivat lempiruokiani samoin kuin kanelirullat ja appelsiinimehu, jota hän itse puristi Floridan appelsiineista. Isoäiti rakasti ja eli viihtyyttääkseen. Hänellä oli aina vieraita, syömässä tai pelaamassa korttia. Hän varmisti, että hänen yhteisössään Floridassa oli suomalainen tanssitalo ja että kaikkia suomalaisia perinteitä ja juhlapäiviä noudatettiin. Suomalainen tanssitalo oli juhlapaikka kaikille Amerikan suomalaisille, jotka asuivat tai vierailivat Lake Worthissa Floridassa. Orkesterit soittivat perinteistä suomalaista musiikkia ja tanssimme läpi yön.

Isoäitini ihaili ja rakasti Suomea ja siirsi sen tunteen kaikille lapsilleen ja lapsenlapsilleen. Hän kertoi meille Hallan Ukosta tarinoissa, joita hän kertoi korostuneella englannillaan. Kun sisarukseni ja minä

olimme nuoria, isoäiti asetti tuoleja keittiöön ja kertoi meille tarinoitaan samalla, kun äitini valmisti ruokaa. Äitini, joka osasi myös suomea, käänsi meille nämä tarinat, jotka kertoivat esi-isistämme. Opimme, että polveuduimme ahkerista ja hyväntahtoisista ihmisistä. Opimme Hallan Ukon rohkeudesta ja hänen saavutuksistaan Suomen itsenäisyyden saavuttamisesta Venäjältä. Isoäitini kertoi tarinoita veljistään ja siskoistaan ja näiden perheistä. Hänen kauttaan me opimme rakastamaan kaikkia teitä. Ja isoäiti piti huolen myös siitä, että opimme, mitä tarkoitti SISU.

Suomalaiset juuret ovat syvällä Amerikassa! Olemme ylpeitä perimästämme ja kaikesta, mitä Suomi on saavuttanut. Te olette selvinneet uskomattomista vaikeuksista, sodista ja siirtolaisuudesta, nälästä, rutosta, tulipaloista ja pitkistä, kylmistä talvista. Suomi on ollut myös tärkeässä roolissa maailman parantamisessa kaikille ihmisille. Teidän koulutus- ja terveydenhoitojärjestelmänne ovat mahtavia. Panoksenne teknologiaan on ollut uskomatonta ja erityisen ylpeä olen itse Suomen saavutuksista naisten oikeuksissa.

Me voimme kaikki olla samaa mieltä siitä, että meillä on paljon ylpeyden aiheita. Olen niin onnellinen, että saan olla täällä tänään. On suuri kunnia saada osoittaa teille, että isoäitini sielu elää ja voi hyvin. Se elää minussa ja hänen kahdessa elossa olevassa lapsessaan, hänen seitsemässä lapsenlapsessaan ja hänen kahdeksassa, pian kymmenessä lapsen lapsenlapsessa.

Vuosien saatossa useat Amerikan perheenjäsenet ovat käyneet kauniissa maassanne. Olen ylpeä saadessani esitellä neljä lisää. Veljeni tytär Cayla asuu Alaskassa. Yliopistoa käyvä tyttäreni Laura asuu Floridassa. 16-vuotias poikani Drew ja mieheni Jeff. Me asumme lähellä New Yorkia. Te olette myös tervetulleita luoksemme milloin tahansa.